

KEDVES OLVASÓIM!

Hadd mondjam el röviden, milyen érdekes és előnyös módon változott meg a 10 év során – amióta a Tiszavidékben napvilágot látnak az anekdoták – rovatunknak a tekintélye.

Kezdetben bizonyos tartózkodó óvatossággal kóstolgatták az olvasók a történeteket; sokáig amolyan pletykaféle rovatot véltek benne, vagy viccpótléknak nézték, s egy-két esztendőnek kellett elmúlnia, amíg rájöttek az ízére, és amíg az olvasók nagy többsége is fölfedezte: a Mosolygó Tisza mente célja nem más, mint *hagyománymentés*: a zentai és a Zenta környéki lakosság humorának, kedélyvilága derűs emlékeinek a megőrzése.

Pár évvel ezelőtt, amikor gyűjtő utamon bekopogtam egy-egy alvégi vagy tóparti parasztportára (ahol ízes szavú öreg magyart emlegettek), gyakran megtörtént, hogy holmi adóösszeíró vigéctet láttak bennem, s hiába hivatkoztam a Tiszavidék Mosolygó... rovatára, remélt anekdota alanyom egyszerűen becsukta orrom előtt a kiskaput.

Ma már – hála legyen! – másként van. Ismeretlen ismerősök állítanak meg az utcán, keresnek fel lakásomon, vagy – vidékiek – levelükkel a szerkesztőségben, s mondanak el vidám epizódokat, jellemző történeteket apjuk, nagyapjuk vagy falujuk életéből.

Jellemző: időközben – amíg rovatunk folytatólagosan közölte Kopasz Kálmán derűs történeteit és aranymondásait – többen is fölkerestek személyesen vagy levél által, újabb jellemző adalékokkal egészítve ki a kántor úrról fennmaradt hangulatos szájhagyományt.

Úgy vélem, nem mehetek el szó nélkül ennyi segítőkészség mellett, és megköszönve a szerkesztőség nevében valamennyiüknek a közreműködést, arra kérek *minden* olvasót: aki tud anekdotikus történetet; vagy ismer kádenciás, ízes beszédű asszonyt, férfit – hívja föl reá a figyelmemet! Higgyék el: ez is egy módja a hagyománymentésnek!

1980. február 15.

TÓKE István

